

Bábtörténetek és mesék

▪ Reménység Magjai Alapítvány ▪

© Reménység Magjai Alapítvány

Budapest ▪ 2006

ReMa TANÁRI SEGÉDANYAGOK – MaGTár ❶

Bábtörténetek és mesék

▪
Válogatás a gyermekek számára
▪

Elérhetőségeink:

▪
E-mail: rema@remaalapitvany.hu
▪

Web: www.remaalapitvany.hu
▪

Telefon: (1) 222 62 08; (20) 770 5347

ISBN 978-963-200-100-5

Szerkesztő ▪ Baker Ági
Tördelőszerkesztő ▪ Komáromi Rózsa
Felelős kiadó ▪ Boltos Péter

Tartalomjegyzék

A drágagyöngy	▪ 5
A fociedző és a gyerekek	▪ 8
▪ Az edző	▪ 8
▪ Egy fényfa	▪ 11
▪ Különböző gyülekezetek	▪ 13
▪ Tiszta szívű	▪ 16
A gombakirály	▪ 18
A három fa meséje	▪ 19
A jéghegy	▪ 21
A jókedvű család	
Homnan származik az Isten?	▪ 22
Amikor a tárgyak mesélnek	▪ 24
▪ A hánykolódó halászhajó	▪ 24
▪ A legkedvesebb ivócsésze	▪ 25
▪ A szakadozó hálók	▪ 27
▪ A színültig telt vedrek	▪ 28
▪ A tetőn keresztül leeresztett ág	▪ 29
▪ Tizenkét tele kosár	▪ 31
Anyák napi jelenet	▪ 32
A telefonhívás	▪ 34
A világ világossága	▪ 36
Az elveszett mese	▪ 38
Az eszes róka és az ostoba farkas	▪ 39
Buyufa történetek	▪ 41
▪ A majom, aki nem hitte el, hogy van krokodil	▪ 41
▪ A nagy fal	▪ 43
▪ Halálos csapda	▪ 46
▪ Nem tudsz mindent magad megtenni	▪ 48
Igazi ünnep	▪ 51
Jó hír, rossz hír	▪ 53
Karácsonyi történet	▪ 55
Két család karácsonya	▪ 57
Légy formában!	▪ 60
Madárperspektíva	▪ 62
Rajzos történetek	▪ 64
▪ A bölcs kismadár	▪ 64
▪ A kezek	▪ 65
▪ A kis vörös tyúk	▪ 68
▪ Fáni fészke	▪ 69
Téli rege	▪ 72
Zákeus	▪ 75
Mesejegyzék	▪ 79

A drágagyöngy

Nagy csobbanás hallatszott, hullámok fodrozódtak, majd elcsöndesedett a víz a csónak körül. A keresztyén misszionárius szemét arra a helyre szögezte, ahol az apró kis buborékok egész serege szállt fel a tenger mélyéből. Még egy perc, és egy fekete fej emelkedett ki a vízből. Az öreg hindu gyöngyhalász mászott a csónakba mosolyogva, miután lerázta a vizet beolajozott, fényes testéről.

– A legjobb merülés, amit valaha is láttam! – kiáltotta Száhib, a misszionárius.

– Nézd ezt, Száhib – mondta neki Rambo, és kivett egy nagy osztrigát a fogai közül – azt hiszem, ez jó lesz.

Száhib átvette, és amíg zsebkésével nyitogatta, Rambo más, kisebb kagylókat szedett ki a nadrágjából.

– Rambo, nézd – kiáltotta Morse –, hiszen ez valóságos kincs!

– Igen, egész jó – vont vállat a bűvár.

– Hogy jó!? Láttál már valaha életedben ennél szebb gyöngyöt? Tökéletes, nem? Morse kezében forgatta a gyöngyöt, azután átnyújtotta a hindunak.

– Bizony vannak szebb gyöngyök is, sokkal szebbek... nekem is van szebb – mondta fojtott hangon – ...nézd csak... hibák... itt egy fekete pont, ott meg egy kis horpadás. A formája is kissé hosszúkás, de azért a többihez képest... megjárja.

– Á, túl kritikus a szemed, barátom – mondta Morse –. Én soha nem kívánnék magamnak szebb gyöngyöt.

– Te szoktad mondani, mit tanít a ti Istenetek. Mindenki tökéletes a saját szemében, de Isten a valóságot látja.

A két ember elindult a városba vezető poros úton.

– Igazad van Rambo. De Isten felkínálja Krisztus igazságát mindazoknak, akik hisznek benne, és elfogadják az ingyen megváltást. Te nem akarod ezt elfogadni?

– Nem, Száhib, ahogy már sokszor mondtam neked, ezt túl könnyűnek tartom. Talán túlságosan büszke vagyok, hogy elfogadjam. Meg kell dolgoznom azért, hogy helyem legyen a mennyben, különben mindig kényelmetlenül érezném ott magam.

– Ó, Rambo – és a misszionárius szavai mögött ott volt az a sok imádság, amit ezért az emberért évek óta elmondott –, hát nem érted, hogy ily módon soha nem jutsz a mennybe? A mennybe csak egy út vezet, és te lassan megöregszel. Talán ez az utolsó évéd, amikor még gyöngyökért alá tudsz merülni. Ha meg akarod látni a menny gyöngykapuját, el kell fogadnod Isten ajándékát, amelyet Fiában nyújt neked!

– Utolsó évem? Igen, igazad van. Ma merültem le utoljára. Ez az év utolsó hónapja, és nekem előkészületeket kell tennem. Látod azt az embert ott? Zarándok, aki talán Bombay-ba vagy Kalkuttába megy. Meztláb, mindig a legélesebb kövekre lép, és – látod – minden méternél megáll, megcsókolja a földet. Ez így jó. Az új év első napján én is megkezdem zarándokutamat. Egész életemben erre készültem. Ezzel biztosítom magamnak, hogy a mennybe jutok. Térden csúszva megyek egészen Delhiig.

– Ember, te megőrültél! Kilencszáz mérföld innen Delhi! A bőr lejön a térdedről és vérmérgezést vagy leprát kapsz, mielőtt Bombay-be érsz!

– Nem, nekem el kell jutnom Delhibe, és akkor a halhatatlanok megjutalmaznak. Édes lesz a szenvedés, mert ezzel vásárolok meg a mennyet magamnak.

– Rambo, barátom, nem teheted ezt! Hogyan is engedhetnék el, amikor tudom, hogy Jézus Krisztus meghalt érted, hogy megnyissa számodra a mennyet? Neked már nem kell fizetned.

De az ember rendíthetetlen volt.

– Ezen a földön te vagy a legjobb barátom, Száhib. Hosszú évek óta mellettem állsz. Amikor beteg voltam, ínséget láttam, te voltál az egyetlen, aki segített. De még te sem tántoríthatsz el attól, hogy megszerezem magamnak az örökké tartó üdvöt. Delhibe kell mennem!

Minden hiábavaló volt. Az öreg gyöngyhalász nem tudta megérteni, nem tudta elfogadni Krisztus ingyenes megváltását.

Egyik délután kopogtak Száhib ajtaján. Rambo állt az ajtó előtt.

– Kedves barátom – kiáltotta Morse –, gyere be!

– Nem – mondta a gyöngyhalász –, most te gyere el hozzám egy kis időre! Valamit mutatni akarok neked. Kérlek, ne mondj nemet!

A misszionárius szíve megdobbant. Hátha Isten végül mégis meghallgatta imáját!

– Természetesen azonnal megyek! – mondta és elindult Ramboval az otthonába.

– Holnaphoz egy hétre indulok Delhibe – mondta Rambo.

A misszionárius szíve elszorult. Talán most van az utolsó alkalom, hogy megmutassa a gyöngyhalásznak az utat, amelyet Isten készített a menny felé. Rambo kiment a szobából, és visszatért egy nehéz, erős ládikóval.

– Évek óta tartogatom ezt – mondta. Csak egy valamit tartok benne. Most elmondom neked a történetét, Száhib. Volt nekem egykor egy fiam.

– Fiad? Rambo, hiszen erről te nekem soha nem beszéltél!

– Nem, Száhib, egyszerűen nem tudtam beszélni róla.

Ahogy beszélt a gyöngyhalász, szeme hamarosan könnyekben úszott.

– Most azonban, hogy olyan útra indulok, amelyről talán soha nem térek vissza, beszélnem kell róla. A fiam is gyöngyhalász volt. A legjobb India partjain. A leggyorsabb merülő, legélesebb szemű, legerősebb és a legtovább tudta visszatartani lélegzetét valamennyi gyöngyhalász közül. Milyen nagy boldogság volt nekem! Mindig arról álmodott, hogy egyszer megtalálja a tökéletes gyöngyöt. Egy napon meg is találta, de amikor a felszínre igyekezett vele, a lába beszorult egy korallzátonyba, és túlságosan sokáig kényszerült víz alatt maradni. Nemsokára meghalt.

Az öreg gyöngyhalász egy pillanatra lehajtotta a fejét. Egész teste rázkódott, de hang nem jött ki a száján.

– Azóta sok-sok éven át tartogattam ezt a gyöngyöt – folytatta –, most azonban, hogy valószínűleg nem térek vissza soha, a legjobb barátomnak ajándékozom.

Kivett a dobozból egy óriási gyöngyöt, és a misszionárius kezébe adta. A legnagyobb gyöngyök egyike volt, amit valaha is India partjai mentén találtak, és olyan fényben ragyogott, amelyet meg se közelített a mesterségesen tenyésztett gyöngyök csillogása. Mesés összeget lehetett volna kapni érte bármelyik piacon.

A misszionárius egy pillanatig szótlánul, áhítattal nézte a gyöngyöt.

– Micsoda gyöngy Rambo!

– Ez a gyöngy tökéletes, Száhib – mondta Rambo.

A misszionárius hirtelen támadt ötlettel felnézett.

– Rambo, ez a gyöngy csodálatos! Bámulatra méltó! Hadd vásároljam meg tőled! Tizenötezret adok érte, vagy ha többet ér, a többit ledolgozom neked.

– Nem, Száhib – mondta Rambo. – Ezt a gyöngyöt nem lehet megfizetni. Nincs annyi pénz az egész világon, mint amennyit ez a gyöngy ér nekem. Ha egymillió dollárt kínálnak érte, annyiért sem adnám. Neked sem adom el. Csak ajándékképpen kaphatod meg.

– Nem, Rambo – mondta Morse –, ezt nem fogadhatom el. Akármilyen nagyon szeretném is, hogy az enyém legyen, így nem fogadhatom el. Talán túlságosan büszke vagyok, de ez így túl egyszerű. Fizetni, vagy dolgozni akarok érte.

Az öreg gyöngyhalász elcsodálkozott:

– Hát hogyhogy nem érted, Száhib? Hát nem érted, hogy egyetlen fiam az életét adta ezért a gyöngyért! Ezt nem lehet pénzzel megfizetni! De ajándékképpen neked akarom adni. Fogadd el, mint szeretetemet zálogát!

A misszionárius szóhoz sem jutott egy pillanatra. Azután megragadta az öregember kezét.

– Rambo, hát nem érted? Pontosan ez az, amit Istennek mondtál! Isten felkínálja neked ingyen, ajándékképpen az üdvösséget. Az olyan drága és értékes, hogy nincs ember a földön, aki meg tudná fizetni. Semmiféle munkával sem lehet megszerezni. És senki sem elég jó ahhoz, hogy kiérdemelje. Isten az Ő tulajdon Fia életét adta érte, hogy számunkra megnyissa a menny kapuját. Ha százszor zárandokolnál Delhibe, akkor sem tudnád megnyitni a menny ajtaját. Csak egyet tehetsz: elfogadod ingyen. Mint Isten irántad, bűnös iránt való szeretetének zálogát. Rambo, én elfogadom a gyöngyöt, de te vajon elfogadod Isten ajándékát, az üdvösséget, abban a tudatban, hogy Isten Fiának életébe került, és most ajándékba kínálja neked?

Rambo végre megértette, és elfogadta az üdvösséget Isten ajándékképpen.

A fociedző és a gyerekek

- 1. jelenet – Az edző
- 2. jelenet – Egy fényfa
- 3. jelenet – Különböző gyülekezetek
- 4. jelenet – Tiszta szívű

Az edző

Zsolti: *(a színpad egyik oldalán lép be, míg Betti a másik oldalon)*

Ó, bajban vagyok! Nagy bajban!

Betti: Szia Zsolti! Hogy érted azt, hogy bajban vagy?

Zsolti: Úgy értem, hogy *bajban* vagyok, Betti. Mit gondolsz, ki hívta fel az anyukámat tegnap este?

Betti: A tanárod?

Zsolti: Rosszabb. *Sokkal* rosszabb.

Betti: Az igazgató?

Zsolti: Sokkal rosszabb – vagyis azt hiszem, rosszabb.

Betti: Nem tudom! Feladom. *Ki hívta fel anyukádat?*

Zsolti: Az edzőm, Karcsi bácsi.

Betti: Miért baj az, hogy az edződ felhívta az anyukádat?

Ádám: *(Zsolti mögött belép)*

Azt mondtad, hogy az edző telefonált anyukádnak, Zsolti?

Zsolti: Ó, hello Ádám! Igen, felhívta tegnap este.

Ádám: Hú! Fogadok, hogy tényleg büntetés vár rád.

Betti: Miért vár rád büntetés? Miért baj az, hogy az edző felhívta az anyukádat?

Ádám: Megmondom neked, miért baj. Ez azt jelenti, hogy ... hú, ... nos ... Zsolti, mi is a baj az edző telefonhívásával?

Zsolti: Karcsi bácsi azt akarja, hogy maradjak ma edzés után. *Beszélni akar velem egyedül!!!*

Ádám: Ó, hát ez rossz jel!

Betti: Miért rossz? Megmondta anyukádnak, hogy miről akar beszélni?

Zsolti: Ki fog rakni a focicsapatból. Egyszerűen csak tudom. Vagy plusz köröket kell futnom a pálya körül. Vagy össze kell szednem minden labdát edzés után. Vagy valami hasonló szörnyűség.

Ádám: Rendben, tehát büntetést kapsz.

Betti: Mi olyan szörnyű a labdák összeszedésében, Zsolti? A legutóbbi edzés után is megtetted anélkül, hogy bárki kért volna rá.

Zsolti: Csak azért csináltam, hogy az edző kedveljen engem. De ez nem működik. Soha nem köszön meg semmit. Nem szeret. Egy kicsit sem.

Ádám: Miért gondold, hogy nem szeret?

Zsolti: Egyszerű. Meg tudom állapítani abból, ahogy rám néz. Én meg tudom mondani ezeket a dolgokat.

Betti: *(oldalra néz)*

Nos, hamarosan megtudjuk, mi van. Itt jön az edző – Krisztivel.

Zsolti: *(ugyanabba az irányba néz)*

Nézd, szereti Krisztit. Mindenki szereti Krisztit. Menjünk, Ádám. Nem akarok előbb beszélni vele, mint kellene.

(kimegy, Ádám utána)

Kriszti: *(belép az edzővel)*

Szia Betti! Kész vagy az edzésre?

Betti: Nos, én igen. De nem vagyok benne biztos, hogy Zsolti is.

Edző: Tényleg? Mi a baj?

Betti: *(gyorsan)*

Azon aggódik, hogy ki fogja rakni a csapatból, vagy plusz köröket futtat, vagy extra munkákat csináltat vele, és hogy nem szereti, és ezért hívta fel az anyukáját és akar beszélni vele edzés után. Egyedül!

Edző: Zsolti mondta ezt neked? Hm. Jobb lesz, ha még edzés *előtt* beszélek Zsoltival és tisztázzuk ezt. Ti ketten menjetek és szedjétek össze a labdákat Ádámmal, oké?

(lányok kimennek – az edző megfújja a sípját és kiált)

Hé, Zsolti!

(hangosabban)

Zsolti! Gyere ide egy pillanatra, jó?

Zsolti: *(kintről)*

Ki? Én? Igen, Karcsi bácsi. Mindjárt ott vagyok.

(lassan bejön)

Tessék, Karcsi bácsi!

Edző: Szia Zsolti! Csak meg akartam köszönni, hogy összeszedted a labdákat a legutóbbi edzésünk után. Mindig megcsinálod és én még sohasem köszöntem meg. És nagyon jó vagy a csapatban. Tetszik, hogy segítesz a fiatalabbaknak. Ez rendes tőled. A piros-fehérek csapata szerencsés, hogy velünk vagy.

Zsolti: Ez az, amiről beszélni akart velem?

Edző: Igen, Zsolti.

Zsolti: És ezért hívta fel az anyukámat tegnap este, Karcsi bácsi?

Edző: Pontosan.

Zsolti: És nem fog kirúgni a csapatból, és nem kell köröket futnom, vagy plusz munkákat csinálnom?

Edző: Nem, Zsolti. Én kedvellek téged! Örülök, hogy benne vagy a csapatban. Semmi ilyesmit nem fogok tenni. De most el fogom kezdeni az edzést.

Zsolti: Hurrá! Úgy értem, *hurrá!!! Hú!*

Kriszti: *(bejön)*

Itt az ideje, hogy elkezdjük az edzést, Zsolti. Karcsi bácsi nekünk integet a kapuból.

Zsolti: Tudod, mi van, Kriszti? Az edzőm szeret engem! És azt mondta, hogy a piros-fehérek szerencsések, hogy benne vagyok a csapatban. És nem kell köröket futnom.

Szeret engem!

(kimegy)

Kriszti: Még hogy én vagyok az egyetlen, akivel kivételeznek! *(kimegy)*

Kérdések a beszélgetéshez

– *Miért félt Zsolti, hogy beszélnie kell az edzővel?*

Azt gondolta, hogy Karcsi bácsi nem szereti őt és olyan dolgokat csináltatna vele, amit ő nem akar megtenni.

– *Hogyan változtak meg Zsolti érzései, amikor rájött, hogy az edző tényleg szereti őt?*
Az aggodalom és a félelem helyét a boldogság és a büszkeség foglalta el.

– *Mit gondolsz, megváltozhat Zsolti labdajátéka most, hogy tudja, hogy az edző szereti?*

Jobban fogja élvezni a focit és talán jobb játékos is lesz. Mivel Karcsi bácsi szereti, segítséget fog nyújtani, de nem azért, hogy elfogadtassa magát. Élni fogja, hogy nem kell attól tartania, hogy Karcsi bácsi olyan dolgokat csináltat vele, amiket nem szeret.

– *Mit gondolsz, milyen változásokat okoz, amikor valaki rájön, hogy Jézus szereti?*
Az, aki tanult Jézus szeretetéről, biztos lehet benne, hogy fontos Jézusnak. Bízhat abban, hogy Jézus csak olyan dolgokat tesz, amelyek jók és hasznosak neki. Még ha valami rossz is történik, Jézus akkor is ott van, hogy szeressen és törődjön velünk, hogy a helyzetet jóra fordítsa – Róma 8:28.

Megjegyzés: Néhány ember úgy fél Istentől, mint ahogyan Zsolti félt az edzőtől. Azt hiszik, Isten nem szereti őket vagy nem akarja, hogy jól érezzék magukat. Boldog vagyok, hogy megtanultuk, milyen nagyon szeret minket Isten, mennyire törődik velünk. Ő mindenkinél jobban tudja, mik azok a dolgok, amelyek valóban jók és hasznosak nekünk.